

COM A CASA

Parla, per conferència, l'astronauta Christina Koch

Hola, sóc la Christi, una de les tripulants d'aquesta operació que els fills de Trump fem per l'espai, per a veure la cara oculta de la lluna. Francament, una merda de cara.

Abans de veure-la, però, jo estava contenta perquè havia superat el sostre de vidre que tenim les dones i ja pensava que se'm podria considerar com una persona normal, vull dir *com un home*, però no.

Tot just embarcar a la nau, els homes van començar a dir-me 'Christi' en lloc d'astronauta Koch' (quines confiança!) i, una vegada vam assolir la ingravidesa —realment, el més bonic de tota l'experiència—, mentre els homes es dedicaven a connectar amb la terra i a controlar tot d'aparells que tenim, a mi em van fer netejar el lavabo. I ja em veieu, tot posant-me els guants de goma, canviant casc per

mocador al cap, amb l'escombreta i el Bio-Kal Supersònic. Quina barra!

Sincerament, no em va agradar gens que em fessin desembussar el vàter, però haig de dir que tampoc no em va sorprendre. De sempre he tingut aquesta por. Em vaig esforçar molt per a ser reconeguda, he estudiat molt, fins i tot he votat a Trump i m'he fet lesbiana (per més contradictori que pugui resultar)... però no ha servit res.

El pitjor és que, com el vàter s'han embussat una altra vegada, en arribar a la Terra, igualment la NASA (on, a més d'astronauta, també em tenen de dona de fer feines) m'acomia. Mascisme sideral.

PD. Confesso que cagar per la finestreta de la nau és tota una experiència.

NO ENS EL MEREIXEM

L'Emèrit guanya un premi literari a la França

El Rei, el nostre, el de sempre, l'Emèrit és un gran home. Polític de bé, demòcrata, home de ciència, amant de l'humanisme (li agraden molt les humanes), caçador major, naturalista, molt honest i brillant navegador. Què més voleu? Doncs n'hi ha més.

Fa res, una estona com qui diu, l'Assemblea Nacional Francesa, conjuntament amb la Cambra de Diputats li ha concedit un premi especial pel seu llibre (escrit en realitat per la Laurence Debray) *Reconciliación*. Una hòstia de llibre.

Tots sabem que si l'enveja fos tinya, no quedaria un llençol blanc i així ha estat. Altres candidats a rebre el premi s'han revoltat, diuen que no aniran a la gala i que, a més, no compraran el llibre ni que els obliguin; que, si vol un premi, s'escrigui ell mateix el llibre... Pura enveja.

L'Emèrit, com sempre diem, és molt Emèrit i si no és més reconegut és per la seva senzillesa, que ja li ve de família borbònica.

Sense anar més lluny, mentre els líders culturals li concedien el premi, ell, "campechano" com és, va anar a Sevilla (Espanya) a veure una cursa de

braus (*corrida de toros*). Fet que uneix encara més la cultura popular amb la saviesa reial. El lloreat monarca de les lletres sap compartir amb el seu poble *¡Olés!* als toreros. Uns *Olés* que haurien d'anar tots per sa majestat, l'Emèrit.

¡Viva el Rey!